

שפת אמת ויקרא פרשת אחרי מות שנה תרסד

ואל יבא בכל עת אל הקודש. מכאן אמרו חז"ל במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד. כי בכל השבתות וימים טובים א"י לכנוס לפני ולפנים רק ביוה"כ שהוא בחי' בע"ת שנפתח להם שער מעולם העליון. וע"ז איתא במד' ה' אורי בר"ה וישעי ביו"כ. כי בר"ה נחתמין צדיקים גמורים לחיים אבל ביו"כ ישועה לכל העולם אפי' להחוטאים שהם צריכין ישועה. ויום הזה הוא ישועה לכל השנה לבעלי תשובה. כמ"ש ביום הזה יכפר. כי כל כפרות של כל השנה מיום הזה. וכ"כ אחת בשנה יכפר שזה היום מכפר בכל ימי השנה. וכן דרשו חז"ל ימים יצרו ולו אחד בהם זה יו"כ וכתל' בהם. וכמו כן מה שדורש במדרש אורי וישעי בים מטעם הנ"ל שהי' אז ישועה לכל הדורות ויושע ה' ביום ההוא ולכן אומרים זה בכל יום. וגם מה שדרשו חז"ל ולו אחד בהם על יום השבת שהוא ג"כ ברכה על כל ימי השבוע:

רואים מכאן גודל כוחו של יום הכיפורים לכל א' וא' מישראל

שפת אמת ויקרא פרשת אחרי מות שנה תרנד

במדרש בזאת יבא אהרן. ה' אורי וישעי בים ע"ש כל הענין עד בזאת אני בוטח. והנה אח"כ נאמר בפסוק אחת שאלתי מאת ה' כו' שבתני בבית ה' כו'. **אמונה ובטחון הוא הכנה אל התפלה השלימה.** ולכן מקדימין השירה בכל יום קודם התפלה כדאיתא במד' בשלח כמו שהם הקדימו האמונה כן צריך אדם לטהר לבו קודם התפלה. דכתל' לא חמס בכפי ותפלתי זכה. וכי יש תפלה עכורה כו' מי שידיו מלוכלכות בגזל אין תפלתו נשמעת. נקי כפים ובר לבב ישא ברכה מאת ה' ע"ש. והענין הוא כי התפלה היא לקבל השפעת הקדוש ברוך הוא וצריך להיות עיקר המבוקש לקבל השפעתו ית' בדבקות האמת בשורש העליון. וזה פי' נקי כפים ולהיפוך נק' ידיו מלוכלכות בגזל מאחר שאינו מקבל כפי רצונו ית'. **ואם האדם זוכה לאמונה ובטחון כראוי אז לבו בטוח כי כל הנהגה שלו מהקב"ה. והכל הוא כפי הטוב ונצרך לו ע"צ היותר טוב מכל הטובות שבעולם.** כמו שביאר בס' חובת הלבבות באר היטב. ואז אחת שאלתי ופונה לבו מכל דבר כמ"ש ואותו תעבוד אם אתה פונה עצמך ואין לך עבודה אחרת אלא זו. וזה נק' בר לבב. והקב"ה הקדים לבנ"י הנסים ונפלאות ביצ"מ ועל הים כדי להיות מובטחים בו כראוי ולא ידאגו על שום דבר רק אחת שאלתי. וכן צריכין לסדר שבחו של מקום ואח"כ יתפלל כדאיתא במד' אל הרנה ואל התפלה. רנה זה סידור שבחו. וכ"כ ויאמינו בה' אז ישיר. ובמד' אין אז אלא בטחון כמ"ש אז תלך לבטח. והבוטח בה' הוא מלא שמחה. והגם כי נזכרו בשמ"ע כל בקשות הנצרכים לאדם. אך באמת המכוון לקשר כל הדברים הנצרכים לו אל הבורא ית'. וזה הברכות שבכל הבקשות להיות הפרנסה והרפואה והמשפט הכל מקושר אליו ית"ש. וזה אחת שאלתי כו' שבתני בבית ה' כל ימי חיי. וזה הרמז אל יבא בכל עת כי לכל זמן ועת כו'. אבל בנ"י ואני תפלתי כו' עת רצון ובזאת יבא אל הקודש:

שפת אמת ויקרא פרשת אחרי מות שנה תרנד

בפסוק כמעשה א"מ כו' עד אשר יעשה אותם האדם וחי בהם. וחכמים הוסיפו לומר ולא שימות בהם. והגם דאיתא זאת התורה אדם כי ימות אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עלי'. אבל באמת כפי מה שממית עצמו עלי' כך התורה מחי' אותו דכתי' תורת ה' תמימה משיבת נפש.

וכל הכוחות שאדם ממעט בנפשו בשביל התורה משיבה התורה אליו ונמצא מחליף חיות עובר בחיות קיימת לעד. וכענין שדרשו חז"ל שיצאה נשמתן של ישראל במתן תורה והחזירה התורה נשמתן הה"ד משיבת נפש ע"ש. וכן הוא בכל העוסקים בתורה. ובאמת התורה נק' עץ חיים וכפי העסק בתורה זוכין להתדבק בחיים

שפת אמת ויקרא פרשת קדושים שנה תרסד

נאמרה בהקהל. כי עיקר הקדושה בכלל ישראל והם גדר ערוה כשמתיוחדין כאחד. וכן הוא בש"ק דמתאחדין ברזא דאחד לכן ס"ט א ערקית ויורד הקדושה לבנ"י. יום מנוחה וקדושה לעמך נתת. מנוחה בחי' שמור גדר ערוה וקדושה בחי' זכור להמשיך קדושת שבת בפה בקידוש היום. וזה שורש כל המצות. שס"ה מל"ת בחי' שמור. ורמ"ח מ"ע בחי' זכור. שע"י גדר ערוה של סור מרע זוכין לקדושה בעשה טוב. וצריכין לעשות המצות לשם כל ישראל וזוכין להקדושה שקדשנו במצותינו שזה הוא לכלל ישראל והם לעולם קדושים. וכמ"ש במ"א פי' הגמ' למדני כל התורה כשאני עומד על רגל א' והשיב לו ואהבת לרעך כמוך. כי האדם יש לו השתנות תמיד. אבל כשזוכין להיות בכלל ישראל ע"י מצות ואהבת לרעך כמוך אז מוצא הקדושה לעולם מצד הכלל ועומד על רגל א' תמיד

שפת אמת ויקרא פרשת קדושים שנה תרסב

עוד במד' קדושים תהיו יכול כמוני ת"ל כי קדוש כו' קדושתו למעלה מקדושתכם. הפי' דכתי' כי קדוש אני ה' א. פי' כמו שהקב"ה למעלה קדוש ונבדל מכל השרים ומנהיגים. כמו כן בני עס ה' צריכין להיות למטה קדוש ונבדל מכל התחתונים. יכול כמוני שנוכל להיות כ"כ קדוש ונבדל מן העמים כמו שהקב"ה קדוש ונבדל למעלה ת"ל כו' שאין כח בנו להיות נבדל לגמרי מהם. אך בש"ק דכתי' בני ובין בני אות היא כח השבת מסייע לנו להיות נבדל מהם. וכן איתא האל הקדוש שאין כמוהו המנחיל מנוחה כו' שבש"ק דכתי' אני ה' מקדישכם יכולין להיבדל לגמרי מן העמים כמ"ש המבדיל בין קודש לחול בין ישראל לעמים:

שפת אמת ויקרא פרשת קדושים שנה תרסא

בפסוק איש או"א תיראו ואת שבתותי תשמורו ודרשו חז"ל אם א"ל חלל את השבת אל תשמע לו. ולמה פרט הכתוב מצות שבת בזה. רק הרמז היא כי הקדוש ברוך הוא הקשה כיבוד או"א לכבודו ית"ש מפני שהם שותפין בו. והגם כי כח אב ואם הכל מאתו ית"ש. אבל יצירת הגוף בא באמצעות אב ואם. אכן הנשמה היא כח אלקי בלי השתתפות. וזה עצמו ענין השבת במעשה בראשית שנברא הבריאה בדרך הטבע וזה ששת ימי המעשה. ואח"כ בשבת ניתן כח אלקות בחי' הנשמה של העולם כמ"ש וינפש. וזה קיום כל מעשה בראשית. וכמו כן באדם הכנת הגוף באמצעות אב ואם כעין בחי' ימי המעשה ואח"כ שורה עליו הנשמה בחי' השבת יומא דנשמתין ולא דגופא. וצריך האדם להיות זהיר ביותר בחלק הנשמה. זהו ואת שבתותי תשמורו:

שפת אמת ויקרא פרשת קדושים שנה תרסא

במד' לעליונים קדושה א' ולבנ"י ב' קדושות. יש לפרש על קדושת התורה והמצות כי המצות נותנין קדושה לאדם כמ"ש אשר קדשנו במצותינו. וזו הקדושה גם למלאכים שהם משרתיו עושי רצונו. אבל קדושת התורה ניתנה לתחתונים ולא לעליונים:

ויקרא רבה (וילנא) פרשת קדושים פרשה כד סימן ח

כך העליונים לפי שאין יצה"ר מצוי בהם קדושה אחת שנאמר (דניאל ד) ובמאמר קדישין שאלתא אבל התחתונים לפי שיצר הרע שולט בהם הלואי בשתי קדושות יעמדו הה"ד דבר אל כל עדת בני ישראל וכתוב והתקדשתם והייתם קדושים

שפת אמת ויקרא פרשת קדושים שנה תרנח

ובמד' ישלח עזרך מקודש ע"ש שהעליונים יש להם קדושה א' וישראל ב' קדושות. כי המלאך נקרא עומד. כי הקדושה שבו בלי השתנות. אבל אדם נקרא מהלך כי עיקר הקדושה המוכנת אל האדם הוא בשורש העליון. אכן גם בחלק שלמטה יש בו קדושה מעט שע"ז יוכל להמשיך עליו שורש הקדושה שלמעלה כמ"ש ז"ל אדם מקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה וזהו בחי' נשמה יתירה הנמשכת מלמעלה. וזה עזרך מקודש. ומציון יסעדך היא הרשימה מהקדושה שנמצא בו למטה. לכן כתיב קדושים תהיו לשון עתיד שלעולם צריך האדם להיות מהלך בקדושה מדרגה אחר מדרגה:

שפת אמת ויקרא פרשת קדושים שנה תרנה

זו"ש קדושים תהיו כענין שאמרו בהיותן יהיו שצריך איש ישראל לשמור נקודה הקדושה שבו שלא יתדבק בו פסולת. כענין שכ' לא אשית לנ"ע דבר בליעל עשה סטים שנאתי לא ידבק בי שע"י שאדם שומר עצמו כמ"ש והתקדשתם זוכה לעצם הקדושה שלא יוכל לדבוק פסולת בנפשו. וזהו השבח שמשבחין לבנ"י כשושנה בין החוחים כו'. שאע"פ שהם מעורבים בעוה"ז עכ"ז הם כשושנה אטומה ושומרים הפנימיות קדושה שבתוכם. והנה כתי' קדוש ק' ק' ה' מלא כ"ה כבודו. והם ג' בחי' זו למעלה מזו קדושה אחת כענין שנמצא במלאכים שהם נבדלים מכל גשמי. וקדוש ב' כענין שנמצא בישראל שאע"פ שמעורבים בגשמיות ובמקום טומאה מ"מ הם נבדלין. אך יש קדוש למעלה מכל זה והיא קדושתו ית"ש שאע"פ שמלא כ"ה כבודו והוא מחי' כל ומהוה כל אעפ"כ בקדושתו עומד מה שאין בו יכול להשיג כמ"ש אין קדוש כה' כי אין בלתך כמ"ש לעיל. וע"ז אמר המד' יכול כמוני שירצה האדם לעשות כל מה שלבו חפץ ויסמוך שישאר בקדושתו. ובאמת זאת הי' הטענה של אותו רשע באומרו והייתם כאלהים יודעי טוב ורע. אבל הקדוש ברוך הוא אמר ביום אכלך ממנו מות תמות כי גלוי וידוע לפניו שלא הי' אדה"ר ראוי עדיין לקדושה עליונה כזו. ולכן בנ"י צריכין לשמור הקדושה כפי מצות התורה שמלמדת לנו במה שיכולין לעשות בקדושה ומה שצריכין להתרחק ממנו. ואחז"ל לעתיד עתידין ישראל שיאמרו לפניהם קדוש כו':